

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **A., s. r. o., T.**, IČO X., zastúpeného JUDr. S. U., advokátom, N., proti odporcovi **M., spol. s r. o., P.**, IČO X., zastúpenému Advokátskou kanceláriou M., s. r. o., P., IČO X., o **neúčinnosť právneho úkonu**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 29Cb/27/2010, na dovolanie navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/416/2012-409 z 29. novembra 2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie navrhovateľa **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Odvolačí súd napadnutým uznesením uznesenie súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania potvrdil.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že návrhom na začatie konania sa navrhovateľ domáhal rozhodnutia, ktorým by súd voči nemu vyslovil neúčinnosť právneho úkonu - kúpnej zmluvy, uzavretej medzi spoločnosťou M., spol. s r. o. a odporcom. Dňa 06. 09. 2012 navrhovateľ doručil súdu návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Návrh odôvodnil tým, že na Okresnom súde Bratislava III prebiehajú dve konania o jeho pohľadávkach pod sp. zn. 26Cb/146/2007 a 25Cb/146/2009, z ktorých ani jedno doposiaľ nebolo právoplatne skončené. Tvrdil, že rozhodnutia súdu v uvedených konaniach vyriešia otázku, či má navrhovateľ voči dlžníkovi vykonateľné pohľadávky, a či ich dlžník uspokojí. Táto otázka môže byť pre posúdenie predmetnej veci dôležitá. Ak súd navrhovateľovi pohľadávky neprizná, nebude už mať záujem o pokračovanie v tomto konaní a návrh vezme späť. Ak súd navrhovateľovi pohľadávky prizná a tvrdenia odporcu o bonite dlžníka sú pravdivé, budú pohľadávky uspokojené dlžníkom a na ďalšie konanie nebude dôvod.

S poukazom na ustanovenia § 109 ods. 2 O. s. p., § 42a ods. 1, ods. 2 a § 42b ods. 1, ods. 2, ods. 4 OZ súd prvého stupňa návrh zamietol z dôvodu, že konania vedené na Okresnom súde Bratislava III, v ktorých sa rozhoduje o existencii pohľadávok navrhovateľa voči odporcovi, nepovažuje za dôvod na prerušenie konania. Súd sa stotožnil s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok sp. zn. 3 Odo 102/99) o tom, že v súvislosti s ustanovením § 42a OZ nie je možné interpretovať pojem „vymáhateľný“ tak, že právo veriteľa uplatniť odporovaciu žalobu sa spája len s pohľadávkou priznanou vykonateľným rozhodnutím, ale za vymáhateľnú treba považovať pohľadávku, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základom konaní. Súd v tomto konaní nespochybňuje právo navrhovateľa domáhať sa svojej pohľadávky v konaní pred súdom, a preto nepovažuje za potrebné prerušiť konanie o neúčinnosti kúpnej zmluvy do právoplatného skončenia konaní, v ktorých sa navrhovateľ domáha zaplatenia svojich pohľadávok, a výsledok konaní vedených na súde prvého stupňa pod sp. zn. 26Cb/146/2007 a sp. zn. 25Cb/146/2009 nemá žiadny vplyv na rozhodovanie súdu v predmetnom konaní.

Odvolačný súd po poukaze na § 219 ods. 2 O. s. p. sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, pričom skonštatoval správnosť dôvodov tohto rozhodnutia. Zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že v danom prípade neboli splnené podmienky na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. do právoplatného skončenia konaní vedených pod sp. zn. 26Cb/146/2007 a 25Cb/146/2009, nakoľko sa v nich rozhoduje o splatných pohľadávkach navrhovateľa voči dlžníkovi, pričom uvedené nemá vplyv na rozhodnutie v predmetnom konaní.

Na doplnenie správnosti napadnutého uznesenia a k odvolacím námietkam navrhovateľa odvolací súd uviedol, že podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. je prerušenie konania procesným inštitútom, ktorý sa zvolí vtedy, ak je vhodné dočasne nepokračovať v konaní. Z uvedeného ustanovenia nevyplýva povinnosť súdu konanie prerušiť. Účastník môže navrhnúť prerušenie konania, avšak súd nie je povinný takému návrhu vyhovieť. Preto je len na úvahe súdu, či v prípade vzniku určitej zákonom predpokladanej prekážky konania, stanovenej v § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., konanie preruší alebo v ňom bude pokračovať ďalej.

V súvislosti s namietanou aplikáciou rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo/102/99 a ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. konštatoval, že za vymáhateľnú pohľadávku sa považuje pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní, teda ide pohľadávku, ktorá už dospela (je zročná, splatná), ktorá čo do svojej povahy nie je pohľadávkou naturálnou, a ktorá však nezanikla, či už splnením, kompenzáciou, preklúziou, či z iného právneho dôvodu. Aj podľa odvolacieho súdu vymáhateľnú pohľadávku možno charakterizovať ako pohľadávku žalovateľnú. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ takýmito pohľadávkami disponuje, nie je daný dôvod na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. Keďže v predmetnej veci odvolací súd nezistil existenciu predbežnej otázky, ktorú by bolo potrebné v prebiehajúcom konaní riešiť, uzavrel, že v zmysle § 109 ods. 1 písm. a/, b/ O. s. p. nebolo povinnosťou súdu prvého stupňa konanie prerušiť.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie navrhovateľ, nakoľko mu bola odňatá možnosť konať pre súdom tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je preskúmateľné a neobsahuje odôvodnenie jeho právneho názoru. Tvrdil, že z odôvodnenia rozhodnutia nevyplývajú podmienky potrebné na prerušenie konania. Uviedol, že v tomto konaní sa posudzuje odporovateľnosť právneho úkonu, preto odvolací súd v závere odôvodnenia rozhodnutia zmätočne použil termín platnosť právneho úkonu. Za nedostatočne odôvodnenú považoval tiež časť rozhodnutia, týkajúcu sa aplikácie § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. Opäť poukázal na to, že vec bola nesprávne právne posúdená, nakoľko súd v predmetnom konaní nie je oprávnený riešiť existenciu pohľadávky a ukrátenie veriteľa, pretože uvedené skutočnosti odporca popiera.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok je prípustný.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ustanovenia § 237 až § 239 O. s. p.

Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu a ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 O. s. p.) alebo proti potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), alebo ak ide o uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia, alebo jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Podľa § 239 ods. 3 O. s. p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu o prerušení konania, je nepochybné, že prípustnosť dovolania dovolateľa z ustanovenia § 239 O. s. p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesné nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie

konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Navrhovateľ prípustnosť dovolania oprel o ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. Dovolací súd poukazuje na to, že prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O. s. p. nie je založená už tvrdením dovolateľa o tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd uvedených v tomto zákonnom ustanovení. Dovolanie je prípustné iba vtedy, ak je rozhodnutie odvolacieho súdu niektorou z väd uvedených v ustanovení § 237 O. s. p. skutočne postihnuté.

Aj so zreteľom na námietky dovolateľa sa dovolací súd osobitne zameril na otázku opodstatnenosti jeho tvrdenia, že v prejednávanej veci mu nepreskúmateľnosťou a nedostatočným odôvodnením uznesenia odvolacieho súdu, bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Podľa § 169 ods. 2 O. s. p., ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠĽP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak ale ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Dovolací súd v nadväznosti na uvedené zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

Podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Vyššie citované ustanovenie bolo zavedené novelou Občianskeho súdneho poriadku vykonanou zákonom č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a z dôvodovej správy k tomuto zákonu vyplýva, že zákonodarca ním „reaguje na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvého stupňa, kedy odôvodnenie rozhodnutia odvolacích súdov je len kopírovaním vecne správnych dôvodov.

V takých prípadoch rozhodnutia obsahujú účastníkom známe podania, známy napadnutý rozsudok a v závere obsahujú už len stručné konštatovania o správnosti a presvedčivosti napádaného rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd plne stotožňuje.

Ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám, kladeným na odôvodnenie rozhodnutí.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho uznesenia z 11. septembra 2012, č. k. 29cb/27/2010-394, uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Primerane vysvetlil, že v súvislosti s aplikáciou § 42a OZ nie je možné interpretovať pojem „vymáhateľný“ tak, že právo veriteľa uplatniť odporovaciu žalobu sa spája len s pohľadávkou priznanou vykonateľným rozhodnutím a v tejto súvislosti svoje rozhodnutie podporil poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu. Z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že súd uznal právo navrhovateľa domáhať sa svojej pohľadávky v konaní pred súdom, čo bol dôvod, na základe ktorého neprerušil konanie o neúčinnosti kúpnej zmluvy do právoplatného skončenia konaní, v ktorých sa navrhovateľ domáha zaplataenia svojich pohľadávok, nakoľko ich výsledok nemá žiadny vplyv na rozhodovanie súdu v predmetnom konaní.

Z obsahu odvolania vyplýva, že navrhovateľ podal odvolanie z dôvodu nesprávneho posúdenia veci, pričom zotrval na svojom tvrdení, že dlžník popiera existenciu jeho pohľadávok čo do výšky a základu a len výsledok konaní sp. zn. 26Cb/146/2007 a sp. zn. 25Cb/146/2009, preukáže existenciu pohľadávok a schopnosť dlžníka plniť, preto je podľa dovolateľa splnená podmienka na prerušenie konania. Ďalej dôvodil tým, že súd prvého stupňa nesprávne aplikoval rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 102/99. Namietal tiež, že konanie malo byť prerušené podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p., pretože súd v predmetnom konaní nemôže posúdiť, či pohľadávky uplatnené navrhovateľom v konaniach sp. zn. 26Cb/146/2007 a sp. zn. 25Cb/146/2009 možno úspešne vymáhať.

Odvolací súd v odôvodnení napadnutého uznesenia poukázal na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. K odvolacím dôvodom navrhovateľa uviedol, že sa v celom rozsahu stotožnil s dostatočným odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa, ku ktorému pripojil podrobnejší výklad pojmu vymáhateľnej pohľadávky, pričom aplikáciu rozhodnutia najvyššieho súdu považoval za správnu. Konštatoval, že navrhovateľ disponuje spôsobilou pohľadávkou a poukázal na fakultatívnosť procesného inštitútu prerušenia konania. Nakoľko v predmetnej veci nezistil existenciu predbežnej otázky, ktorú nie je možné v prebiehajúcom konaní riešiť, uzavrel, že v zmysle § 109 ods. 1 písm. a/, b/ O. s. p. nebolo povinnosťou súdu prvého stupňa konanie prerušiť.

Dovolací súd k aplikácii ust. § 219 ods. 2 O. s. p. dodáva, že v prípade, ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa (úplný alebo čiastočný blanketový odkaz) stačí, ak v odôvodnení rozhodnutia iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe zahŕňa po obsahovej stránke, aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, s ktorým tak tvorí jeden celok. Na základe uvedeného, rozhodnutie súdu prvého stupňa, ako aj napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, je potrebné považovať za jeden celok, ktorý vytvára komplexné zhodnotenie skutkovej a právnej stránky posudzovaného vzťahu medzi účastníkmi konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno

považovať ani to, že odvolací súd neodôvodnil napadnuté rozhodnutie podľa predstáv navrhovateľa. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepreukázala existencia navrhovateľom tvrdenej procesnej vady v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p. a že najavo nevyšla ani žiadna iná vada uvedená v ust. § 237 O. s. p., dovolací súd v ďalšom vychádzal z toho, že prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ust. § 237 O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie navrhovateľa odmietol podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. júna 2013

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová